

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The perfect child

© Lucinda Berry, 2019

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивона Герасимовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Здравева

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графоден - Скопје, 2020

Тираж 1500 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Совршеното дете

Лусинда Бери

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За моите читатели,
кои се со мене уште од самиот
почеток

СЛУЧАЈ #5243
ИНТЕРВЈУ:
ПАЈПЕР ГОЛДСТАЈН

„Дали ти е ова прв случај со убиство?“, ме праша со остар глас, сериозно. Мускулестите гради му се оцртуваа под сината кошула со јака.

И стопати да ме испрашуваше полицијата, повторно немаше да биде лесно. Притисокот автоматски ми се качи до плафон. Секогаш правеа да се чувствувам како да лажам, дури и кога ја кажував вистината.

Си го прочистив грлото. „Сум имала и други.“

Посакував да живеам во некој свет во кој не би го познавала насилството толку добро, но со оглед на професијата која ја имав – сум видела и повеќе од доволно. Сепак, навистина не очекував дека Бауерови би можеле да бидат вмешани во нешто толку ужасно.

„Како дозна за новостите во случајот?“

Погледнав кон двостраното огледало зад нас. Иако во собата немаше никој освен нас двајца, знаев дека не сме сами.

„Клер ми кажа.“

Ги подигна веѓите. „Клер?“

„Мојата колешка“, реков набрзина.

Ми беше тешко да поверувам дека пред помалку од само еден час, Клер влезе во мојата канцеларија. Секогаш пристигнувавме први наутро, па претпоставував дека наминува за да праша како сум си поминала на состанокот од претходната вечер, бидејќи секогаш

беше повозбудена за нив од мене. Беше во брак веќе дваесет години и сакаше да живее живот преку моите доживувања, а бракот сигурно ѝ беше многу здодевен штом се возбудуваше толку за мене. Мојот љубовен живот не беше ни малку возбудлив.

Погледот на полицаецот продираше низ мене. Сакаше повеќе, но јас не сакав да му дадам премногу информации. Ги потпре лактите на масата и се навали напред. „Што ти кажа тогаш?“

Сигурно беше нов, бидејќи го немав видено никогаш порано. Во град што беше мал колку Кларксвил, дури и полицајците имаа препознатливи лица. Ми се претстави кога влезе во чекалницата, но умот ми беше толку преплаван со ужас, што воопшто не му обрнав внимание.

Ги кренав рамениците, нервозно виткајќи си ги дланките под масата.

„Не ми раскажа многу, но знаев дека нешто не е во ред од моментот кога влезе во канцеларијата.“

Само што се имав најавено на компјутерот, кога главата на Клер се појави на вратата дури и пред да го испијам утринското кафе. „Аман, девојко. Зошто едноставно не одиш наместо мене на средбите?“ Се пошегував, но шегата ми падна во вода кога ѝ го видов изразот на лицето.

Од нејзината вообичаена палавост немаше ниту трага, беше заменета со најсериозниот поглед. Секој од нас го имаше. Израз на лицето кога некој случај беше толку ужасен, што знаевме дека ќе не држи будни навечер и ќе ни ги исполнува снитата откако најпосле ќе успеевме да заспиеме – тип на случај кој ги тера социјалните работници со деца да ги држат децата уште поблиску до себе.

„Значи, едноставно знаеше?“ Неговиот тон ми даваше до знаење дека не е сигурен дали ми верува.

Мразев кога не бевме дел од истиот тим. Не можеш да си од другата страна на законот, а да не се

чувствувааш како криминалец. Едноставно не беше возможно.

„Знаев дека се случило нешто сериозно, но немав претстава што или кој е вмешан.“ Погледнав долу кон својот телефон, веќе по трети пат, посакувајќи да почне да вибрира. Ниту бев во притвор, ниту нешто слично. Можев да си заминам кога сакам, но не постоеше начин да си отидам без да изгледа како да кријам нешто.

„Што си помисли кога дозна дека се работи за семејството на Бауерови?“

Ги проголтав емоциите кои се бореа да ми излезат преку грлото. „Се надевав дека конечно ќе добијат некои одговори. Блиски ми се, како да се мое семејство.“

Погледна кон отвореното досие, распослано пред него. „Тука пишува дека ти си првиот социјален работник кому му бил доделен случајот?“

Кимнав, па веднаш се сетив дека ме снимаат. „Да.“

„И, како се одвиваше тоа?“

Како можев да ги опишам последните две години? Се работеше за најкомплицираниот случај во мојата кариера, со најлошиот можен крај. Се сомневав во самата себе во толку многу различни моменти, прашувајќи се дали сум ја донела вистинската одлука за сите – што ако сум погрешила? Што ако сум делумно виновна за сето ова? Вдишав длабоко, обидувајќи се да си ја испразнам главата.

„Не можете ниту да си замислите подобар дом за Џејни. Работам повеќе од дваесет години во Центарот за заштита на деца и знам дека има огромен број лоши домови за деца. Огромен број згрижувачи кои се интересираат само за профит, па своите семејства ги третираат како бизнис. Но Бауерови беа едни од добрите. Тие само сакаа да помогнат.“ Очите ми се наполнија со солзи, кои не можев да ги сопрам, иако се обидов. Набрзина се избришав, засрамена што

изгледам толку мека пред него. „Извини. Сè се случи премногу брзо.“

„Разбирам“, рече, но знаев дека не е така. Во текот на сите овие години, никогаш не сум видела полицаец да заплаче. Почека неколку секунди пред да продолжи. „Би ти било ли полесно доколку почнеме од самиот почеток?“

Не беше важно од каде ќе почневме. Знаев дека ништо од ова нема да биде лесно.

ЕДЕН

ХАНА БАУЕР

„Јас не би го оставила да помине неказнето. Би го игнорирала сè додека не ми се извини“, рече Обри, на оној праведен, непопустлив начин на кој зборуваат сите луѓе кои не се во брак, без и да го крене погледот од мобилниот телефон. Половина од времето заборавав дека е присутна, бидејќи погледот ѝ беше залепен за телефонот од моментот кога ќе влезевме во собата за пауза, а прстите ѝ лизгаа преку екранот со манијачка брзина.

Со Стефани истовремено ги превртевме очите. Стефани штотуку ги потроши изминатите десет минути истурајќи ги насобраните фрустрации кон нејзиниот сопруг – ги фрлал валканите чорапи насекаде во куќата, заборавав да го фрли ѓубрето и по бричење не си ги чистел црните виткани влакна од мијалникот. Таа му префрлила за ова, што довело до древната расправија за тоа како таа е напорна, а тој не го врши својот дел од обврските во домаќинството, која му е добро позната на секој кој е во брак повеќе од една деценија. Расправијата резултирала со огромна кавга.

„Многу е манипулативен кога е лут. Го води разговорот на најапсурден начин, обидувајќи се да ме обвини за сите работи и, уште пред да се свестам, јас сум таа која се извинува. Му успева *секој* пат. Ме полудува“, продолжи Стефани, каснувајќи од подгреаните тестенини додека зборуваше.

„Гледаш, токму за ова ти зборував вчера вечер – потребен ни е викенд само за нас, девојките. Премногу долго не сме отишле некаде сами“, реков. Последниот пат резервиравме соба во хотелот „Четири сезони“ и цел викенд не правевме ништо друго, освен што пиевме вино до базенот и уживавме во божествениот спа центар. Им ги обожавав маските за лице од папаја и веќе очајно ми беа потребни.

„Дефинитивно. Само кажи кога“, рече Стефани.

Еден од колегите, Карл, се појави на вратата. „Ни требате.“

Веднаш се фативме за работа, па за неколку секунди веќе го имавме средено сиот наред и си стававме антибактериска пена на рацете додека излегувавме низ вратата. Делот за прием на пациенти зуеше од активности и исчекување, и сите беа на штрек. Стефани влезе во својата улога на главна сестра и одлета директно до доктор Хал. Тие двајца го водеа ургентниот оддел како добро подмачкана машина.

Се доближив до Карл. „Што се случило?“

Ги крена рамениците. „Не сум сигурен. Само знам дека се работи за изгубено дете или нешто такво, и е во многу лоша состојба. Амбулантното возило ќе ја донесе со полициска придружба.“

Ми се згрчи стомакот. Едно беше да се грижиш за болни деца; сосема друго да се грижиш за повредени, а присуството на полиција секогаш значеше сериозна повреда. Дел од оваа професија, кој никако не стануваше полесен. Погледнав кон таблата за да видам колку од моите соби беа слободни, па воздивнав со олеснување кога сфатив дека сите кревети за кои бев одговорна беа веќе зафатени. Копчето за повикување медицинска сестра за кревет број 8 почна да трепка, па тргнав да видам што сака Елоис.

Таа ни беше една од честите падобранци. Беше вдовица и честопати доаѓаше во ургентниот центар затоа што беше осамена. Никогаш немаше некаков

сериозен проблем. Беше една од најздравите осумдесет и едногодишни луѓе со кои сум работела, но сепак, доаѓаше еднаш на неколку недели, убедена дека умира. Овој пат, се жалеше на пулсирачки болки во ногата и беше преплашена дека се работи за згрутчување на крвта.

Ми се насмевна од креветот, а брчките под очите ѝ се размрдаа. Ми гестикулираше да дојдам поблиску. Се наведнав, за како и секогаш да ја прегрнам – нешто кое се навикна да го очекува од мене. Познатиот мирис на ванила и бебешка пудра ми ги исполни ноздрите. Ме стисна силно пред да ме пушти малку да се оддалечам, сè уште држејќи ме за подлактицата. „Здраво, мила. Не сакам постојано да ти додевам, но да не се пристигнати некои од резултатите?“

Ја затресов главата и тргнав да го поднаместам течењето на инфузијата над нејзиниот кревет. „Сè уште ги чекаме техничарите за ултразвук да ни ги испратат. Најверојатно ќе почекаме уште малку, со оглед на тоа што вечерва имаме премногу работа.“

Во истиот момент, полициските радиостаници ни го попречија разговорот. Елоис почна да сирка низ завесата, обидувајќи се да ги види полицајците. „Што се случува?“

Се насмевна. „Знаеш дека не смеам да ти кажам.“

Се наведна понапред, обидувајќи се поубаво да види. „Има толку многу полицајци. Зошто има толку многу? Да не сум во опасност?“

„Безбедна си. Не би дозволила ништо лошо да ти се случи.“ Ја погалив по горниот дел од дланката. По збрчканата матирана кожа знаев дека повторно е дехидрирана. „А ти, убавице“, – замавнав со прстот кон неа, божем ја карам – „мораш да пиеш повеќе течности во текот на денот. Колку пати сум ти кажала?“

Ја навали главата, но не можеше да ја сокрие насмевката која ѝ се развлече на краевите од устата. Ѐ ги проверив виталните параметри и ги запишав

вредностите во табелата. „Ќе ги следам твоите извештаи и ќе те известам штом дознаам нешто. Договорено?“

„Договорено.“ Ги прекрсти рацете врз градите, удобно сместувајќи се. Ги затвори очите и некои од линиите на лицето ѝ се опуштија. Еднаш ми се довери дека не спие добро кога е сама, па секоја вечер седи будна со часови, плашејќи се дека некој ќе ѝ влезе дома додека спие. Не беше ни чудно што нејзините посети се случуваа само навечер. Не ги ни отвори очите кога проговори. „И види дали можеш да дознаеш што се случува со сите оние полицајци.“

„Важи“, ѝ ветив и се упатив да ги проверам своите други пациенти, свесна дека не би можела да ѝ откријам што се случува, дури и да знаев.

Како што одминуваше ноќта, имаше сè повеќе работа, па првпат успеав да седнам дури кога одмина четири часот. Си направив шолја кафе и се најавив на компјутерот, подготвена да почнам со внесување на информациите додека ми траеше кратката пауза. Стефани зеде еден стол и дојде до мене. „Слушна што се случило?“, ме праша.

Имав заборавено на полицијата од претходно. Ја затресов главата. „Немав време ниту да здивнам. Моравме да направиме лумбарна пунктура на кревет бр. 8.“ Го отворив првиот пациент и ги пребарував резултатите од неговата крвна група, барајќи го она што ми беше потребно за во извештајот. „Што сум пропуштила?“

„Полицијата доведе едно напуштено мало девојче. Во доста ужасна состојба. Ја пронашле како талка на паркингот. Носела само пелени и некаков чуден ремен околу вратот. Нели е тажно?“ Зборуваше брзо, желна да ја сподели приказната пред да ја повикаат во следната критична ситуација. „Не им дозволувала на полицајците ни малку да ѝ се доближат. Биле потребни тројца за некако да успеат да ја наговорот да влезе во автомобилот. Валкана е, има крв насекаде по дланките

и рацете, но не можеме да ја исчистиме, сè додека не ги соберат сите докази кои би можеле да се на неа. Никој нема претстава која е, ниту пак, од каде доаѓа.“

Во стомакот ми се појави гневниот јазол на неправдата. Зошто универзумот им дозволуваше на луѓето кои повредуваат деца да ги имаат? Зошто едноставно не можеше да им ги даде на луѓето како мене, кои ги сакаа?

Јас и маж ми, Кристофер, се обидувавме за бебе со години, но имавме само низа разочарувања. Побаравме и второ мислење откако нашиот доктор ми објасни дека мојата матка не дозволува имплантирање на ембрион, но и вториот се согласи – да родам сопствено дете беше невозможно. Ја проголтав горчината. Некои денови беа подобри од другите. Денес не беше еден од тие денови.

„Имаат ли некаква трага од родителите?“, прашав.

„Не. Никаква. Мислат дека или дошла од паркингот со приколки преку улицата или некој намерно ја оставил тука.“ Лицето ѝ се збрчка од гадење. „Преслаба е, изгледа како да нема јадено со денови.“

„Греота. Се надевам дека ќе ги пронајдат родителите и ќе излезе дека се работело за некоја чудна несреќа или недоразбирање.“

Стефани ги крена веѓите. „Нedorазбирање? Какво е тоа недоразбирање во кое твоето мало дете се губи на паркинг, облечено само во пелени? И со крв. Да не заборава на тоа?“

„Некој мора да биде оптимист.“

Посакував да бев толкав оптимист колку што се преправав дека сум. Бев порано. Но не повеќе.

Стефани прсна да се смее и ми ја стисна раката. „Затоа те сакам“, рече, пред брзо да си отиде.

Кристофер ме пречека со чај од камилица кога си дојдов дома. Ја држеше својата шолја утринско кафе

во едната рака, а во другата, мојата омилена шолја – онаа на која пишуваше **ЛАБАВ КУЧЕШКИ ЖИВОТ**, и покрај фактот што никогаш не сум чувала куче. Последните две години работев ноќни смени, а тој работеше преку ден – со исклучок на некои итни случаи навечер – па распоредите ни беа доста спротивни. Но добро функциониравме. Таквата ситуација ни овозможуваше да си недостасуваме еден на друг, а понекогаш тоа е многу потребно во една врска, дури и кога двајца се сакаат исто толку многу колку ние.

Му ја зедев шолјата од рака додека си собував чевлите и отидов по него во дневната соба. Се струполов до него на каучот, а пердувестата внатрешност ми го гушна телото. Од сиот мебел, каучот беше она за кое најмногу се расправавме кога ја декориравме куќата, речиси веднаш откако ја купивме. Дневната соба беше една од првите соби кои ги гледаш кога ќе влезеш внатре, па тој сметаше дека треба да имаме формална гарнитура, за сè да изгледа чисто и фино. Но куќата ни беше премала за втора дневна соба, па знаев дека поголемиот дел од времето би го минувале тука и затоа сакав нешто удобно. На крајот победив, а тој повеќе од еднаш ми рече дека му е мило за одлуката, бидејќи не би можел ни да си замисли да дојде дома и да седне на тврд кауч.

Тој седна на другиот крај, а јас си ги испружив нозете во неговиот скут. Ми ги соблече чорапите и почна да ми ги масира стапалата. Кога првпат ѝ кажав на сестра ми за масирањето стапала по работа, беше убедена дека се работи само за раната заљубена фаза од секој брак. Но тој продолжи да го прави истото и по сите овие години. Ако беше тука кога ќе ми завршеше смената, ми ги масираше стапалата. Точка. Не беше важно дали бил во операционата сала дванаесет часа или не.

„Е па?“ Ги подигна веѓите, целиот во прашалници.

Не беше возможно да бидеш медицинско лице, а тоа да нема никакво влијание врз тебе. Со текот на

годините, станавме психијатари еден на друг. Разбиравме што значи да си одговорен за животот на некој друг, на начин на кој не можеше да разбере некој што не беше во оваа професија.

„Елоис дојде повторно.“

„За што овој пат?“

„Згрутчување на крвта.“

„И?“

„Негативно.“

Се насмевна. Темната коса му беше зачешлана наназад – неколку тенки прамени коса залижани кон проретчениот заден дел. Беше свесен за опаѓањето на косата, но мене не ми беше гајле. Го сакав неговиот остарен изглед и – ако се прашував јас - како што старееше, така ми беше уште позгоден. Мажите имаа среќа на ова поле. Дури и брчките му беа слатки.

„Каков ти е денот денеска?“, го прашав.

„Две операции. Три консултации.“

Кристофер работеше како ортопедски хирург во Нортдфилд мемориал, истата болница во која работев и јас. Нортфилд беше најголемата регионална болница во Охајо, а ние се запознавме во кафетеријата кога тој беше прва година факултет и работеше по цели денови, а учеше по цели ноќи. Беше толку многу фокусиран и ориентиран кон својата цел, што за малку и немаше ни да ме забележи, но на крај му се исплатеше трудот. Му беше дадена можност за специјализација и вработување во болницата.

„Нешто интересно?“, прашав.

Ја затресе главата. „Оф, сега ми текна, не заборавај да го прочиташ мејлот од Бианела. Сака да одиме на семинар следниот викенд, на тема меѓународно посвојување. Би требало да има група родители кои ќе зборуваат за предизвиците на таквото посвојување“, рече.

Бианела беше нашиот специјалист за посвојување. Со неа стапивме во контакт откако докторот нè

седна и за последен пат ни ги објасни суровите статистики. Со Кристофер отсекогаш сме сакале деца, па посвојувањето беше логичен чекор и затоа уште веднаш почнавме да разгледуваме агенции, не сакајќи непотребно да трошиме уште повеќе време. Тогаш имав речиси четириесет години, а ни двајцата не сакавме да бидеме стари родители. Си мислев дека посвојувањето дете ќе биде едноставно, исто како што си мислев дека и забременувањето ќе биде лесно, штом веќе еднаш ќе започнеме да се обидуваме. Веќе имавме еден пропаднат обид да посвоиме, кој болеше исто толку многу колку и секој спонтан абортус.

„Сè уште не сум сигурна дали е најпаметно да е меѓународно“, реков.

„Знам. И јас. Само прочитај го, па кажи ми што мислиш“, Кристофер ми ги тргна нозете од skutот. „Морам да одам.“

Отиде кон кујната за да ја стави шолјата во машината за садови, а јас одев кон ходникот кој водеше до спалната соба, кога одеднаш се сетив.

„Еј, Кристофер“, му довикнав.

„Што?“

„Заборавив да ти кажам што друго се случи вечерва“, направив мала пауза за да бидам сигурна дека му го имам целосното внимание. „Полицијата донесе напуштено мало девојче.“